

Bogății de nepătruns

5. Hristos, viața noastră

Când Domnul Isus a venit în lume, „întunericul acoperea pământul și întunericul gros popoarele” (Isaia 60.2); da, pe tot globul pământesc domnea umbra morții. Aceasta era, ca să exprimăm cu cuvintele lui Iov în care el vorbește despre moarte, o țară a întunericului și a umbrei morții; „... țara întunericului și a umbrei morții, o țară întunecoasă ca întunericul gros al umbrei morții, fără nici o rânduială, unde strălucirea este ca întunericul gros” (Iov 10.21,22). Căci „după cum printr-un *singur* om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit” (Romani 5.12). Nu este prezentă nici măcar o rază de lumină care să lumineze întunericul total al situației și stării omului. Însă aceasta nu este totul: aici domnea și satan, care din cauza păcatului omului și-a dobândit un drept asupra lui și de aceea îl ținea în subordonare totală sub voia sa. Așa a devenit el căpetenia lumii acesteia (Ioan 12.31). „Dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege” (Galateni 4.4). „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate au fost făcute prin El, și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut. În El era viața și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul n-a cuprins-o” (Ioan 1.1-5).

De aceea Hristos a intrat pe această scenă; și erau deja două domenii morale diferite: *în jurul* Lui era întuneric, întunericul morții; *în El* însă era viața, și viața era lumina oamenilor. Prin aceasta s-au atins lumina și întunericul; căci lumina a luminat în întuneric, dar întunericul nu a cuprins-o. Însă acum venise Hristos, care are viață în Sine Însuși; și de aceea El era „lumina adevărată care, venind în lume, luminează pe orice om” (Ioan 1.9). Într-adevăr puțini au primit lumina, însă ea a luminat pe fiecare om: deci dacă cineva a rămas totuși în întuneric, aceasta era din cauză că el nu și-a îndreptat privirea spre lumină. „El era în lume și lumea prin El a fost făcută și lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu” (Ioan 1.10-13). Numai aceștia, care L-au primit, au fost luminați; și ca unii care au fost luminați au primit viață, deoarece ei erau născuți din Dumnezeu. Și în timpul vieții Sale pe pământ Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu avea viață în Sine Însuși; de aceea El putea spune și: „Pentru că, după cum Tatăl înviază morții și dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea” (Ioan 5.21). Căci, așa scrie apostolul Ioan, „viața a fost arătată; și noi am văzut, și mărturisim, și vă vestim viața eternă, care era la Tatăl și ne-a fost arătată” (1 Ioan 1.2). El Însuși S-a exprimat odată așa: „Eu am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug” (Ioan 10.10). De aceea fiecare, care a crezut atunci, vor trebui înviați, la fel cum vor trebui înviați și sfinții epocii vechi. Însă „viața din belșug” putea fi primită abia după moartea și învierea Sa; de aceea și darul vieții veșnice dat acelor care vor crede în timpul acesta, este roada și urmarea lucrării Sale înfăptuite. De aceea El spune: „Tată, a venit ceasul! Glorifică-L pe Fiul Tău, ca Fiul Tău să Te glorifice pe Tine, după cum I-ai dat autoritate peste orice făptură, ca să dea viață eternă tuturor acelor care Tu i-ai dat Lui” (Ioan 17.1,2).

Dar de ce a fost necesar ca Hristos să moară, ca astfel să devină „Domnul vieții” (Faptele Apostolilor 3.15)? Am văzut deja, că moartea este rodul, plata păcatului (Romani 6.23). Deci atâta timp cât problema păcatului era neclarificată și ca urmare drepturile justificate ale lui Dumnezeu au rămas neîmplinite și nesatisfăcute, moartea a trebuit să domnească mai departe. Omul a luat asupra sa pedeapsa pentru faptele și urmările faptelor lui; și astfel el a trebuit să

rămână sub ambele, sub una ca și sub cealaltă, până când el va fi răscumpărat, până când se va găsi cineva care era potrivit, capabil și dispus să se preocupe cu cazul lui și să-l rezolve înaintea lui Dumnezeu. Hristos era acest Unul, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29). El a venit și prin moartea Sa a împlinit toate cerințele lui Dumnezeu cu privire la păcătos, căci El a lăsat să vină asupra Lui toată mânia, care de fapt se cuvenea păcătosului. Tocmai prin aceasta El a făcut ispășire deplină cu privire la problema păcatului omului, și prin aceasta El a glorificat pe Dumnezeu; și ca semn pentru satisfacerea Lui prin această lucrare, Dumnezeu L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în cer. Astfel El este acum Cel viu: moartea nu mai are nici o putere asupra Lui; și El poate acum să dăruiască viața veșnică tuturor acelor care vin la El. „Deci, după cum printr-o singură greșală a venit judecată către toți oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o singură dreptate împlinită, consecințele au fost către toți oamenii spre o îndreptățire a vieții” (Romani 5.18). Era sfințenia lui Dumnezeu care necesita ca Hristos să moară pentru păcat pe locul de pe cruce, pe care El l-a luat prin harul Său, așa că, pe baza lucrării de ispășire împlinită de El, Dumnezeu poate acum pe drept să justifice pe oricine care crede și să-l ducă de la moarte la viață. De aceea nu există viață, decât numai în Hristos și prin Hristos. De aceea și Ioan poate spune: „Cine crede în Fiul are viața eternă; și cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3.36). Acest loc din Scriptură ne oferă și mijlocul prin care se primește această viață: numai prin credință. Și Domnul nostru a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24). În aceasta se arată harul lui Dumnezeu. Noi nu aveam de așteptat altceva, decât numai plata păcatului, moartea; noi eram morți în păcatele noastre și trebuia să purtăm pentru totdeauna pedeapsa cuvenită și urmările unei astfel de stări. Însă Dumnezeu era bogat în îndurare, și El a acționat conform naturii Sale, din pornirea inimii Sale; El și-a arătat dragostea Lui față de noi în aceea, că Hristos, pe când noi eram încă păcătoși, a murit pentru noi. Într-adevăr, ca și mai înainte plata păcatului este moartea, însă darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Hristos Isus, Domnul nostru. Este darul Lui liber, gratuit și bogat în binecuvântare pentru fiecare care primește mărturia Lui cu privire la păcat și la Fiul Său. „Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viață” (1 Ioan 5.11,12).

Vedem deci că fiecare credincios adevărat are viața veșnică. Trebuie însă atras clar atenția, că niciodată nu se spune că el o are în sine însuși. Sunt două afirmații negative, care determină pe unii să facă obiecții; dar o obiecție, chiar și atunci când este dedusă din Scriptură, nu este Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea și Domnul adresându-Se iudeilor a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu mâncați carnea Fiului Omului și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă” (Ioan 6.53); și apostolul Ioan constată: „Și știți că nici un ucigaș nu are viață eternă rămânând în el” (1 Ioan 3.15). Însă aceste pasaje nu trebuie văzute așa ca și cum ele ar însemna mai mult decât mărturia că viața veșnică nu este posesiunea acelor despre care se vorbește aici; căci Scriptura o prezintă, așa cum arată locurile citate deja, astfel: „... această viață este în Fiul Său”. Deci dacă noi avem viață veșnică, atunci o avem numai în Hristos. Hristos este în noi, ceea ce însă este un alt aspect al adevărului; și dacă avem pe Hristos, avem și viața veșnică; căci Hristos este viața noastră. Când însă este vorba de viața veșnică, atunci niciodată nu se vorbește că am avea-o vreodată în noi înșine, ci numai în Fiul Său. Numai faptul acesta ne garantează siguranța absolută a acesteia și ne garantează că noi niciodată nu o vom putea pierde; căci dacă cineva ar vrea vreodată să ne-o răpească, va trebui mai întâi să ne răpească din mâna Sa; da, mai mult chiar, va trebui să-L răpească pe El de pe scaunul Său de la dreapta lui Dumnezeu.

5. *Hristos, viața noastră*

Hristos este viața noastră. Dorim să aprofundăm puțin acest adevăr, sau cel puțin să clarificăm unele consecințe ale lui.

1. Viața noastră nu este aici; aceasta o spune în orice caz apostolul. „Voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.3). Cu puțin înainte ne-a îndreptat atenția la responsabilitatea noastră, care este legată cu faptul că noi am murit și am înviat cu Hristos. Ca unii care am murit cu El nu ar trebui să ne comportăm „ca și cum am trăi încă în lume” (Coloseni 2.20). În privința aceasta urmăm ordinea lui Hristos: El a părăsit lumea aceasta prin moartea Sa și în prezent nu are nici un loc în ea. De aceea și viața noastră ca creștini începe prin aceea că ocupăm poziția morții. În botez am fost îngropați cu Hristos; și Dumnezeu Însuși ne vede ca morți. De aceea și responsabilitatea noastră de a umbla corespunzător, de a omorî mădularele noastre care sunt pe pământ (Coloseni 3.5). Scriptura ne învață, că Dumnezeu ne leagă așa de deplin cu Hristos, că El ne privește ca morți împreună cu El: față de păcat (Romani 6); față de Lege (Romani 7); față de lume (Galateni 6); și de aceea și credința ia ca adevăr sentința Sa. Prin moartea și învierea lui Hristos și noi am fost scoși din lumea aceasta și am fost aduși într-o poziție nouă, și anume, așa de deplin, că despre noi se poate spune: „Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi” (Romani 8.9). De aceea și viața noastră nu este aici și nici nu poate fi, deoarece noi suntem morți; mai mult chiar, ea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Ce binecuvântare, dacă primim consecințele depline ale acestui adevăr! Ce câștig imens dacă am începe să acceptăm în viața noastră ca și creștini să fim morți față de tot ce este din fire și din jurul nostru! Cât de mult ne-ar înălța, dacă constant nu am mai privi la ce se vede, ci am privi în sus, unde este Hristos, și ne-am gândi că și viața noastră este acolo, că El este viața noastră! Ce putere ne-ar da aceasta asupra poftelor cărnii, poftelor ochilor și lăudăroșiei vieții! Ce mărturie am depune noi în acest caz despre drepturile lui Hristos, într-adevăr odată lepădat, dar acum glorificat! Este dureros, că noi înșine ne amestecăm în aceste lucruri, căci atunci vom constata că taina slăbiciunii felurite și a eșecului frecvent este în faptul că ne căutăm viața în lucrurile lumii acesteia. În privința aceasta apostolul Pavel ne învață că noi, dacă am înviat cu Hristos, trebuie să căutăm ce este sus, unde Hristos tronează la dreapta lui Dumnezeu. Noi ar trebui să ne îndreptăm gândirea spre ce este sus, și nu spre ce este pe pământ (Coloseni 3.12), aceasta înseamnă că noi ar trebui să locuim pe locul care ni se cuvine, să ne preocupăm cu el și să ne bucurăm de el. De aceea este deosebit de important să cunoaștem locul nostru: morți și înviați cu Hristos; ca noi să nu putem spune despre nici un alt loc că el este locul nostru de odihnă; că noi nu avem nici o parte de scena prin care mergem; că viața noastră este acolo sus. Dacă un englez trăiește un timp îndelungat într-o țară străină, el nu va urmări nici un fel de interese în locul lui de exil: gândurile și interesele lui, legăturile lui – cu alte cuvinte: viața lui -, stau întotdeauna în legătură cu căminul lui. Așa ar trebui să fie și la un credincios. Deoarece el a murit și a înviat cu Hristos, ar trebui ca toate „legăturile de viață” ale lui să fie legate cu poziția în care a fost adus, așa cum scrie: „Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3.20). Numai atunci, când noi am primit cu adevărat acest adevăr, vom cunoaște și bucuria preocupării permanente cu Hristos. Și, să mai adăugăm, în toate acțiunile Sale cu noi Dumnezeu urmărește acest țel, să ne aducă sub autoritatea acestui adevăr. Dacă *vrem* să ne găsim viața în lucrurile pământești, atunci în privința aceasta El trebuie mai întâi să aducă moartea asupra noastră, prin aceea că El ne conduce prin multe dureri, amărăciuni și necazuri, ca să ne învețe spre glorificarea Sa și binecuvântarea noastră, că numai Hristos este viața alor Săi. Deja odinioară cineva a spus: „Deseori El întunecă strălucirea scenei acesteia, pentru ca astfel noi să putem vedea gloria care este înapoia ei.” Și acest loc în glorie este acolo unde domnește Hristos, la dreapta lui Dumnezeu.

5. *Hristos, viața noastră*

2. Deoarece Hristos este viața noastră, în umblarea noastră prin lumea aceasta avem de revelat tocmai această viață, pe Hristos. Altceva noi nu avem. De aceea apostolul Pavel spune: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20). Scriptura ne pune clar înaintea ochilor trei stări. În primul rând: „Voi ați murit”: evaluarea lui Dumnezeu. În al doilea rând: „Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat” (Romani 6.11): în credință trebuie să ne ținem morți, conform sentinței lui Dumnezeu. În al treilea rând: „purtând întotdeauna în trup omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru” (2 Corinteni 4.10). Dumnezeu în harul Său a luat trupurile noastre, care odinioară erau unelte ale păcatului și slujeau păcatului, pentru ca ele să fie folosite pentru a prezenta pe Hristos.

Deci în aceasta constă toată responsabilitatea noastră: în a prezenta pe Hristos în tot ceea ce suntem și facem noi; căci El este viața noastră. Aceasta include, că noi purtăm în trupul nostru omorârea lui Isus, că noi aplicăm crucea, simbol al autorității morții, la tot ce noi suntem din natura noastră, că absolut nimic din eul propriu, absolut nimic din ce corespunde naturii vechi nu este exprimat, ci numai ceea ce este de la Hristos. Fiecare, cel puțin fiecare care cunoaște caracterul rău, nevindecabil, stricat al cărnii, va înțelege că nu este permis să se dea loc cărnii. Dacă suntem provocați, dacă de exemplu nu ne mai putem stăpâni, noi toți recunoaștem că am procedat greșit, și judecăm aceasta înaintea lui Dumnezeu. Dar nu fiecare recunoaște că crucea trebuie aplicată la *întreaga* natură și nu *numai la aceste acțiuni rele* ale cărnii. Însă dacă numai viața lui Isus trebuie să se vadă, atunci devine clar că nu ar mai trebui să se vadă nimic din ceea ce sunt eu, dacă trebuie ca prezentarea lui Hristos să nu fie neclară și întunecată. Desigur în privința aceasta avem nevoie de mai multă veghere; căci cât de des în timpul nostru liber, chiar și în relațiile cu sfinții, arătăm mai mult din însușirile noastre naturale, decât din Hristos. Ne întâlnim și discutăm unii cu alții; și uneori poate fi așa, că întreaga întrunire este bucurie curată; dar dacă verificăm chestiunea în lumina unei astfel de responsabilități, atunci trebuie să mărturisim că noi înșine am stat pe primul plan, și nu Hristos. Prin genialitate, umor și glume nu se exprimă nimic din Hristos, ci numai din noi înșine; și așa am eșuat, și anume exact în țelul pentru care am fost răscumpărați și am fost aduși la Dumnezeu.

Desigur este nevoie de veghere neîntreruptă și o credincioșie nezguduită pentru a corespunde acestei responsabilități. Aceasta vrea să spună apostolul când vorbește despre purtarea în trupurile noastre a omorârii lui Isus. Fazele de relaxare sunt pentru noi timpuri deosebit de periculoase. Uităm foarte des că trebuie să avem totdeauna coapsele încinse, ca să folosim pentru moment o altă imagine; că noi, după ce am luat toată armura lui Dumnezeu și am împlinit totul, trebuie în continuare să stăm în picioare (Efeseni 6.13). Totodată trebuie să învățăm să fim fără cruțare în judecarea de sine însuși. Prea des ne asemănăm cu Saul, care a pus deoparte bucățile cele mai bune din turma de oi și turma de vite, și aceasta sub pretextul că voia să le închine în slujba pentru Domnul (1 Samuel 15). Nu; nimic nu trebuie cruțat, ci tot ce îmi aparține ca om natural (firesc), tot ce vine din eul meu, din carnea, din natura mea (folosim aici toate cele trei noțiuni, ca să nu ne scape nimic), trebuie ținut sub cruce, la locul morții. Atunci și numai atunci Hristos va străluci. Ca să se obțină acest țel, Dumnezeu trebuie deseori să Se comporte cu asprime cu noi; căci mai întâi vasul de lut trebuie sfărâmat, dacă lumina, care este în el, trebuie să lumineze cu adevărat (Judecători 7.15-21).

De unde vine puterea, așa s-ar putea întreba, pentru a corespunde acestei responsabilități? Ea se găsește numai prin preocuparea cu Hristos aflat în glorie. „Noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie de Domnul, de Duhul” (2 Corinteni 3.18). În timp ce suntem transformați în felul

5. *Hristos, viața noastră*

acesta va străluci și asemănarea cu Hristos; noi vom reflecta gloria prin care suntem transformați.

De aceea noi nu ar trebui să considerăm o simplă locuțiune, când ni se spune, că noi am fost răstigniți cu Hristos; că noi ne-am dezbrăcat de omul vechi și ne-am îmbrăcat cu omul nou, etc. Pentru Dumnezeu acestea sunt realități majore; și la fel ar trebui să fie și la noi și nu realități mai puțin importante, căci este vorba de fundamentul poziției noastre și de binecuvântările noastre în Hristos. Noi înșine, tot ce noi eram de la natură ca oameni în carne, a fost înlăturat la crucea lui Hristos. Numai Hristos rămâne; și El este viața noastră; și numai El trebuie văzut din noi în umblarea și comportarea noastră. Cât de neprețuit de mare este onoarea care ne-a fost dată în felul acesta! Și dacă noi avem părtășie cu desfătarea pe care Dumnezeu o are în Hristos, cât de mult Îl vom preamări noi pentru faptul că El a făcut din astfel de oameni ca noi mijloace pentru prezentarea Hristosului Său în lumea aceasta întunecată!

3. Hristos este viața noastră; și aceasta devine treptat vizibilă. Despre aceasta este vorba în locul din Scriptură citat deja: „Pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, care este viața voastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie” (Coloseni 2.3,4). Acum această viață este într-adevăr încă ascunsă; dar la arătarea lui Hristos va deveni public vizibilă, și aceasta împreună cu Hristos în glorie. Însă procesul acesta conține doi pași, pe care dorim să-i prezentăm în câteva cuvinte.

În primul rând cu aceasta este legată învierea sau transformarea trupurilor noastre. Puterea vieții în Hristos înviat este așa de mare, că trupurile sfinților Săi, fie că ele sunt în viață sau zac în mormânt, vor fi transformate în așa fel, că ele pierd orice urmă a caracterului lor muritor. De aceea apostolul spune, acolo unde el vorbește despre învierea credincioșilor, și: „Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de victorie” (1 Corinteni 15.53,54). Viața de biruință, viața care curge din Hristos va avea domnia suverană; și așa și răscumpărarea noastră va deveni deplină. Domnul nostru a fost primul care a vestit acest adevăr minunat: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nicidecum nu va muri, în veac” (Ioan 11.25,26). El diferențiază deci două categorii de sfinți: aceia, care au murit înainte de venirea Lui, și aceia care la venirea Lui vor fi în viață; primii vor fi înviați și ultimii nu vor muri. Aceasta corespunde și cuvintelor apostolului: „Nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi” (1 Corinteni 15.51; vezi și 1 Tesaloniceni 4.13-18). Această perspectivă l-a înălțat pe apostol deasupra tuturor împrejurărilor în care se afla. „De aceea, nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește zi de zi” (2 Corinteni 4.16). Și după ce el a arătat clar raportul dintre necazul ușor, actual și greutatea de glorie viitoare, privind în sus la ceea ce este veșnic, spune: „Pentru că știm că, dacă ar fi desfăcută casa noastră pământească a cortului acestuia, avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă, în ceruri. Pentru că, în adevăr, gemem în acesta, dorind fierbinte să fim îmbrăcați cu locuința noastră cea din cer, dacă, în adevăr, când vom fi și îmbrăcați, nu vom fi găsiți dezbrăcați. Pentru că, în adevăr, noi, care suntem în cort, gemem împovărați, pentru că nu dorim să fim dezbrăcați, ci îmbrăcați, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață.” (2 Corinteni 5.1-4). Aceasta a fost exprimat foarte frumos odată de cineva: „Pavel a văzut în Hristosul glorificat o putere de viață, care este capabilă să înghițită și să nimicească orice urmă de mortalitate; căci faptul că Hristos este acum acolo sus în glorie este tocmai rezultatul acestei puteri și totodată revelarea poziției cerești, care acum este partea acelor care sunt ai Săi. De aceea și apostolul dorea nu ca să fie

5. *Hristos, viața noastră*

dezbrăcat prin moarte, ci să fie îmbrăcat peste trupul acesta, prin aceea că ce este muritor în el să fie înghițit de viață; prin faptul că mortalitatea, care caracteriza natura sa omenească, pământescă, va pieri înaintea puterii vieții, pe care el o vedea acum în Isus și care era și viața lui; și această putere era așa de tare, că nici nu era necesar să mori.”

Momentul acestei îndepliniri va fi atunci când Domnul Isus va reveni ca să ne ia la Sine. Aceasta o spune foarte clar 1 Tesaloniceni 4: „Pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4.16,17). Atunci El „va transforma trupul smereniei noastre ca să fie asemenea cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile” (Filipeni 3.21).

De aceea și rezultatul faptului că Hristos este viața noastră va deveni vizibil abia în dimineața învierii. Noi ne putem bucura deja acum că posedăm viața veșnică; și deoarece noi posedăm această viață în Hristos, o posedăm pentru totdeauna. Însă atunci vom lepăda orice urmă atât de mortalitate cât și de putreziciune, căci în Evanghelie a fost adusă la lumină viața și neputrezirea (2 Timotei 1.10). Într-adevăr noi nu putem acum înțelege toată dimensiunea acestui fapt, însă ne este permis deja acum să ne înălțăm privirea acolo unde este Hristos, să-L vedem glorificat; să știm că El a murit odată și acum nu mai moare, că moartea nu mai are nici o putere asupra Lui. Și în timp ce noi privim spre El, Cuvântul ne dă dreptul să spunem că noi toți vom fi ca El; că noi vom avea parte în toate de plinătatea vieții care este în El; căci Dumnezeu „ne-a rânduit dinainte să fim asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29). Și deoarece toate acestea sunt numai har, omagierea se cuvine numai lui Dumnezeu!

În al doilea rând, cum am spus deja, această viață cu Hristos în glorie va deveni vizibilă. Aceasta este în opoziție totală cu starea actuală și este scos în evidență în Scriptură de mai multe ori sub diferite aspecte. „Preaiubiților”, scrie apostolul Ioan, „acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă, știm că, dacă Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că-L vom vedea cum este” (1 Ioan 3.2). Aceasta va fi o totală schimbare a stării noastre actuale vizibile. Noi suntem deja acum copii ai lui Dumnezeu; însă atunci se va vedea și că în privința aceasta noi vom fi ca Hristos. Cu privire la lumea aceasta noi suntem acum morți: Dumnezeu spune că aceasta este așa, și noi înșine ne socotim morți. Însă atunci, când vom apărea împreună cu Hristos în glorie, va deveni vizibil și faptul că El este viața noastră și că în această viață veșnică noi suntem una cu El. Atunci noi „vom domni în viață printr-Unul singur, Isus Hristos” (Romani 5.17).

Această relație nu va fi supusă schimbărilor. Dacă Hristos este deja acum viața noastră, atunci El va fi și în toată veșnicia. Noi vom putea spune totdeauna: „Pentru că la Tine este izvorul vieții; în lumina Ta vom vedea lumina.” „Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut” (Psalm 36.9; Apocalipsa 21.4). Atunci și ultimul vrăjmaș, moartea, va fi înlăturat, așa că fiecare sfânt al lui Dumnezeu se va putea bucura permanent și veșnic de această putere a vieții „din belșug”, pe care el o primește în Unul, care a murit și a înviat, care acum trăiește pentru totdeauna. Ce contrast cu împrejurările noastre actuale! Pretutindeni se arată moartea, și noi trebuie să purtăm în trupul nostru omorârea lui Isus. Moartea mai stă încă asupra noastră și asupra tuturor celor din jurul nostru. Însă atunci va fi viață, nimic altceva decât numai viață și va fi viață în veșnicie!

5. Hristos, viața noastră

*Ce văd aici e prețios:
Viața veșnică Isus mi-a dat.
Sub steagul Lui merg bucuros,
În pace și încurajat.
Eu voi trăi – aceasta mă-ntărește,
Căci El trăiește!*